

§ 33.

Invaliditetserstatning ydes i Form af et aarligt Beløb (Rente), der løber, saa længe den tilskadekomnes Erhvervsevne er forringet med 5 pCt. eller derover som Følge af Ulykkestilfældet.

Renten udgør ved fuldstændigt Tab af Erhvervsevnen $\frac{2}{3}$ af den tilskadekomnes Aarsløn, jfr. § 46, og ved Nedsættelse af Erhvervsevnen en til Nedsættelsen svarende Del af den Rente, der vilde være at yde ved fuldstændigt Tab af Erhvervsevnen.

Ved Fastsættelsen af Invaliditetsgraden skal Raadet i det Omfang, som skønnes rimeligt, tage Hensyn til særlige Færdigheder, der kræves i vedkommendes sædvanlige Erhverv, samt til saadan forudbestaaende Forringelse af Erhvervsevnen, som maa antages at forværre Ulykkestilfældets Følger, derunder Men af tidligere Ulykkestilfælde.

§ 34.

For saa vidt Renten fastsættes efter en Invaliditetsgrad af 50 pCt. eller derover, begynder den at løbe fra den Dag, da Dagpengene ophører. I alle andre Tilfælde begynder den at løbe fra Dagen for Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelse af Invaliditetsspørgsmaalet.

§ 35.

Det paahviler en Rentenyder at meddele Arbejderforsikrings-Raadet Underretning om enhver Forandring i hans økonomiske og personlige Forhold, der kan formodes at medføre Nedsættelse eller Bortfald af hans Rente.

Raadet er bemyndiget til at udsende en eller flere sagkyndige til at udøve Kontrol paa Stedet med Hensyn til Rentenyderes Erhvervsevne eller indkalde Rentenydere til Kontrol. Udgifterne til Kontrol afholdes af vedkommende Forsikringssselskab (-forbund).

Skønner Raadet, at de Omstændigheder, der har været bestemmende for Fastsættelsen af Renten, har forandret sig i væsentlig Grad, bliver Renten at forhøje, nedsætte eller inddrage under Hensyn til de indtrufne Forandringer.

§ 36.

Bliver Arbejderforsikrings-Raadet, f. Eks. gennem Meddelelser fra andre Myndigheder, Rentenyderens paarørende, eller andre private, opmærksom paa, at en Rentenyder ikke bør have Dispositionsret over den ham tilkendte Rente, træffer det efter en betryggende Undersøgelse af Forholdet Bestemmelse om, paa hvilken Maade Renten skal komme paagældende til Gode, idet det om fornødent drager Omsorg for, at Rentenyderen umyndiggøres, jfr. herved Reglerne i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 §§ 2—3, eller at der paa anden Maade gribes ind efter Lovgivningens Regler.

For saa vidt angaar en Rentenyder, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning eller for en anerkendt Sygekasses Regning eller Invalidforsikringsfondens Regning paa en i Henhold til Lovgivningen om offentlig Forsorg anerkendt Anstalt eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Raadet Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Rente efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales paagældende selv, jfr. herved foregaaende Stykke.

Ved Anvendelsen af Reglen i foranstaaende Stykke bliver der at tage Hensyn til, hvorvidt paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre. Renten skal da i Trangstilfælde fortrinnsvis anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

For saa vidt det Beløb, der i Henhold til de 2 foregaaende Stykker i det enkelte Tilfælde kan anvendes til Dækning af Udgifter ved paagældendes Anbringelse, maatte overstige det Beløb, det efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patienten selv